

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 52. Theodorus Abucara.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

gionem prædicabant. Ex quo autem sce-
 leratorum hominum stolidi impudentia
 veræ fidei Defensores contra leges Divi-
 nas & humanas atque sanam rationem a-
 natematizat, & speciem legis Ecclesia-
 sticæ furori barbaro obtendit, hæc pœna,
 alioqui terribilis & omnium maxima,
 fabula fit, & puerorum lusus; quin imo
 viris piis & probis exoptabilis. Non e-
 nim audacia illorum, qui veritati adver-
 santur, pœnas, præsertim Ecclesiasticas,
 graves & horrendas efficit, sed mala eas
 sustinentium conscientia. Innocentia a-
 natematismorum strepitus videt, iisque,
 qui ab improbis premuntur, coronas con-
 fert & gloriam immortalam. Itaque pro-
 bi omnes mille injurias pati, & anatbe-
 matizari ab illis, qui in Jesu Christo
 partem non habent, potius cupiunt, quam
 eorum malorum operum participes fieri,
 & ore hominum laudari. Hæc fuit Pho-
 tii pervicacia! sed quis Schismaticus
 non ea ipsa, quæ Photius, ad defenden-
 dam causam perditissimam afferre pot-
 est? (*)

§. LII.

Theodorus Abucara.

Inter Episcopos in Synodo VIII. præsen-
 tes

Ff 2

Bibl. L. P. to.
G. L. p.

396.

(*) Illud Fleurius solerter observat. Vera
 quidem affert hic Photius, sed nemini minus,
 quam ipsi & ipsius causæ convenientia.

Sæculum IX. A. C. 870. tes memoratu dignus est Theodorus Metropolitā Cariæ, qui antea Photii partes sectatus, ad Ignatium & Ecclesiam Catholicam bona fide rediit. Habemus ab eo quædam Scripta, quæ præferunt nomen Theodori *Abucaræ* id est Arabica lingua, Patris Cariæ. Pleraque sunt Dialogi, in quibus cum Infidelibus & Hæreticis, præsertim cum Nestorianis & Eutychianis disputat. Præ ceteris vero mihi placent Disceptationes cum Musulmannis, quarum exempla hic afferam.

c. 19.

Theodorus refert, Saracenis in more positum esse, Christianum sibi occurrentem in via non salutare, sed statim dicere: *Christiane! testimonium redde veritati, quod unus detur Deus, æqualem non habens, & quod Mahomet Servus atque Legatus ipsius sit.* Cum ergo quædam die Saracenus Abucaram in hunc modum fuisset affatus, ipse respondit: *Non satis tibi est, falsum affirmare, sed etiam alios ad mentiendum excitas? Musulmannus: Non sum falsus testis. Abucara: Ergo noli dicere, quod Deus Mahometem miserit: Musulmannus: Eandem fidem profiteor, quam Pater meus. Abucara: Si istud sufficiat, Samaritani, Judæi, Scythæ, Christiani & Gentiles omnes veram fidem tenent. Omnes enim traditionem patrum suorum sequuntur. Musulmannus: An non tu quoque traditionem*

tionem patris tui sequeris? Sequor, in-
quit Abucara, sed Pater meus docuit me
confiteri a Deo Legatum, quem, antequam
veniret, Vaticinia Propbetarum annun-
ciarunt, & qui, postquam advenisset,
editis miraculis fidem fecit. Mabometi
vestro nec prius nec posterius testimonium
suffragatur. Musulmannus: *JESUS*
Christus in Evangelio dixit: Mitto vo-
bis Propbetam, cui nomen Mabomet. A-
bucara: *Nulla bujus rei mentio in Evan-*
gelio fit. Musulmannus: *Legebatur i-*
stud; sed vos delevistis. Abucara: *Si*
quis in Judicio petat, debitam pecuniam
sibi restitui, & nullum exhibeat chiro-
graphum, quid ille a Judice obtinebit?
Musulmannus: *Nibil. Sed etiamsi ar-*
gumentum nullum mihi suppeteret ex E-
vangelio; probo, Propbetam nostrum ex
editis miraculis fide dignum esse. Abu-
cara: *Quod vero miraculum edidit?*
Tunc Musulmannus fabulas congerere
coepit, & tandem obmutescere coactus
est.

Cum aliquando Musulmannus, qui
doctissimus inter suos habebatur, cum
Theodoro de veritate Religionis disce-
ptare coepisset, quæsit iste: *Ponamus*
tria genera hominum, alte, & mediocri-
ter sapientium, & stupidorum, an credis
ab uno ex his tribus ordinibus recipi
posse Deum Crucifixum? Mahometanus

Ff 3

respon-

Sæculum IX.

A. C. 870.

c. 21.

Sæculum IX. respondit: *Non credo.* Christianus:
 A. C. 870. *Ergo, te iudice, Christiani ne quidem*
 Veritas Reli- *homines erunt; attamen, puto, Christiani*
 gionis Chri- *ni saltem totius generis humani quartam*
 stianæ. *partem constituunt. Mahometanus:*
Sed quomodo affirmare potes, hæc tria
hominum genera Deum crucifixum reci-
pisse? Christianus: Ponamus, decem in
orbe vos existere protoparentes totidem
Nationum Infidelium, Græcorum, Roma-
norum, Francorum, & sic de reliquis;
subito autem advenire peregrinum, pau-
perem ex habitu neutiquam spectabilem,
qui ad vos virili oris constantia diceret:
quare aberratis? & impietatem veræ Re-
ligioni præponitis? Diceretis utique:
quæ est ista vera Religio? Et ille: Deum
Crucifixum adorare debetis. Vos illico,
quasi rabie occupati in ignotum irrucitis,
animam loquentis elidere vultis, & en-
cave non potestis. Tunc iterum interro-
gatis, & dicitis: expone nobis aperta
doctrinam ab omni ratione usque adeo ab-
horrentem. Ille exponit in hunc modum:
Deus de Cælo descendit, incarnatus est in
sinu mulieris, & homo factus, nutritus
etiam sicut ceteri infantes. Persequen-
tibus ipsum inimicis suis fugit in Ægy-
ptum. Inde reversus capitur, alapis tur-
ditur, sputis fœdatur, spinis coronatur,
crucifigitur, expirat, sepelitur, tertio
die resurgit, ut ostenderet, se Discipulis
suis

suis non imposuisse, cum res maximas Sæculum IX.
 promitteret. His auditis, dicitis: A- A.C. 870.
 mice, usque adeo deliras, ut nemo un-
 quam magis. Attamen, qui tanta pas-
 sus est, quid præcipit in se credenti-
 bus? Ille respondet: præcipit, asperam
 vitam ducere, a voluptatibus alienam,
 plures uxores habere vetat, vult, ut
 percutientibus nos in una maxilla præ-
 beamus & alteram, auferentibus pallium,
 demus etiam tunicam. Jubet nos ini-
 micos nostros diligere, benedicere his,
 qui nobis maledicunt, & pro illis ora-
 re. Iterum interrogatis: quam vero
 mercedem promittit? Respondet peregri-
 nus: In hoc mundo nullam, sed post-
 quam in extrema die resurrexeritis,
 Bona æterna in infinitum possidebitis.
 Respondetis: Amice, illius, quem præ-
 dicas, infirmitas, & insuperabilis diffi-
 cultas præcepta ejus observandi eviden-
 ter patent, merces autem remotissima
 & admodum incerta est. Quis hanc
 Religionem amplectatur? Ille respondet:
 edicite, an Creatura cuiquam alteri o-
 bedit, quam Creatori? Respondetis: Non
 obedit. Ille: Adducite ad me cæcum;
 dico tibi, in nomine Jesu Christi Na-
 zarenæ, ex Maria in BETHLEHEM
 nati, a Judæis capti, crucifixi, sepulti,
 resuscitati, aperi oculos tuos. Cæcus
 visum protinus recipit. Et idem pe-

Sæculum IX. *grinus, invocato Jesu nomine, lepra infectos sanat, omnisque generis edit miracula. Omnes vero, qui hæc vident, tam alte, quam mediocriter, aut nihil sapientes evidenter cognoscunt, Nazarenum esse Deum & Dei Filium, qui omnia illa libera voluntate propter causam nobis ignotam sustinuit. Ita Theodorus ex humilitate apparente Jesu Christi veritatem Religionis demonstrabat, atque in ista parabola modum, quo Fides fuerat propagata, indicabat.*

t. 24.

Alia die, quærenti Musulmano, Episcopo! cur credis, magis licere, unam habere uxorem, quam plures? ubi enim totum malum est, etiam mala est pars quælibet. Theodorus respondit: Hæc pars non continetur in toto, sicut hic homo in tota natura humana, sed opponitur tanquam moderatio excessui, & tanquam bonum malo. Mahometanus: Demonstra istud mihi, non ex Isaia, aut ex Matthæo, quibus fidem non habeo, sed ex argumentis, quæ ex principiis utrinque concessis, sequuntur. Theodorus: Faciam, quod vis. Uxorem accipimus, vel voluptatis causa, vel ad generandam prolem. Nunc vero, an novisti hominem a mundi exordio usque ad præsens tempus, cui Deus majores delicias dederit, quam Adamo? Mahometanus: Non novi. Theodorus: Quot autem pro eo mulieres

res condidit? Mahometanus: *Unicam.* Sæculum IX.
A. C. 870.
 Theodorus: *Ergo majorem felicitatem in una muliere vir possidet; quam in pluribus.* Mahometanus: *Bene infers. Sed plures liberi ex pluribus uxoribus sperari posse videntur.* Theodorus: *An excogitari potest tempus, in quo multitudo prolis magis necessaria fuerit, quam in mundi primordiis?* Mahometanus: *Non puto.* Theodorus: *Ergo, contra Dei præceptum polygamiam licitam fecistis, ut carni vestræ blandiremini, (*) postquam genus humanum in toto orbe ter-*
 Ff 5 rarum

(*) Auctor Libelli: L' Esprit des Loix, feu *Spiritus Legum*, quem R. P. Desing anno 1752. refutavit, putat, causam hujus rei, quod populi ad Orientem positi plures uxores accipiant, tum in principiis mere politicis, tum in Astro- rum influxu esse quærendam. At non reperi- mus, Polygamiam ante adventum Mahometis magis in Oriente, quam in Occidente inter Gen- tes fuisse frequentem; deinde, Religione Jesu Christi, quæ in primis sæculis multo latius in Oriente, quam in Occidente prolata est, in to- to orbe promulgata, omnes Fideles huic Legi promprissime se submiserunt, nec ullus Summo- rum Pontificum, aut Regum Christianorum in hoc præcepto dispensasse legitur, nisi solus Lu- therus cum paucis Collegis suis, cum cuidam magno in Germania Principi præter unam etiam alteram uxorem, dato Decreto, permisit, quod in alio loco memoravimus.

Sæculum IX. *rarum satis esset propagatum, & Mundi*
 A.C 870. *hujus Creator illo tempore, quo pau-*
cissimi erant homines, virum una uxore,
contentum esse præcepisset. Musulmano
aliud argumentum expetente Episco-
pus dixit: Ponamus duo mancipia unius
Domini, quo jubente, simul in externas
regiones iter suscipiunt. Uni tribuit li-
centiam corpus suum muniendi vestimen-
tis, prout lubuerit, alteri prohibet, ne
pluribus quam una utatur tunica, &
ambobus unam legem promulgat; illud
quod frigore vexaretur octoginta plagis
vapulaturum. An hujus Domini lex ju-
sta tibi videtur? præsertim si partem
debiliorem unica tunica contentam esse
jusserit? Mahometanus: Non est justa.
 Tunc Episcopus: *Ergo justum esse negas*
Deum, cum dicis, quod mulierem, uti-
que fragiliorem, uno viro, id est quarta
parte, contentam esse præceperit, & vi-
ro, haud dubie fortiori, quatuor mulie-
res, id est totum, ut de concubinarum gre-
ge nihil dicam, concesserit, comminatus
octoginta plagarum supplicium, si vir vel
mulier lapsa fuerit. Episcopus in hac
argumentatione opportune admodum
similitudinem a vestimentis petiit, hac
ipsa enim Mahometes in Alcorano suo
sæpissime utitur, cum dicit: Tam neces-
sariæ vobis sunt uxores vestræ, quam
vestimenta vestra.

Novum

Novum argumentum. Theodorus: *Sæculum IX.*

An Deus pacis vel belli amator est? Mahometanus: Sine dubio pacem amat. A. C. 870.

Theodorus: *An vero putas virum plures uxores habentem potius pace frui posse, quam alium, qui unam feminam alit? possuntne hæc feminae sincero amore se amplecti? Mahometanus: Non possunt.* Theodorus: *Quoties marito & invisis tori consortibus veneficiis insidiantur? An non familias odio perpetuo perturbant? Cum econtra viri unius & unius feminae conjugium antea divisas reconciliare soleat? Ergo honestas & lex naturæ Monogamiam damnata Polygamia commendant.*

Alia die Musulmannorum aliquis ad Episcopum: *Cur vos Sacerdotes Christianis nimium quantum illuditis? Ex eadem farina duos panes coquitis, unum ut alimentum vulgare servatis, alterum populo porrigitis, divisum in buccellas, quas Jesu Christi corpus appellatis, & dicitis, quod remissionem peccatorum possit tribuere. Edicite, an vos ipsi fallimini, vel alios fallitis? Theodorus: Neutrum. Nec fallimur, nec fallimus. Mahometanus: Istud mihi demonstres velim, non ex Scripturis, sed ex argumentis a sana ratione petitis. Episcopus: An mater tua ista, qua incedis, statura corporis te in lucem edidit? Mahometanus:*

c. 22.

Transsubstantiatio in Eucharistia.

Sæculum IX. hometanus: *Neutiquam. Sed tunc par-*
A. C. 870. *vus eram.* Episcopus: *Quomodo ergo*
in hanc molem excrevist? Mahometanus: *Per alimentum & Dei voluntatem.*
 Episcopus: *Ergo panis mutatus est in*
corpus tuum? Mahometanus: *Ita est.*
 Episcopus: *Quomodo hoc factum?* Ma-
 hometanus: *Modum nescio.* Episcopus:
Nempe cibus, ore acceptus, descendit in
stomachum, & calore jecoris, stomacho
proxime adjacentis, mutatur in chylum,
qui sanguini mixtus per venas in omnes
corporis partes diffunditur. Concipe,
Mysterium nostrum eadem ratione per-
agi. Sacerdos supra Sacram mensam pa-
nem & vinum ponit, orat, ad hanc in-
vocationem Spiritus Sanctus descendit in
oblata, & igne Divinitatis suæ panem
& vinum in corpus & sanguinem Jesu
Christi mutat. () Vel, an negas Spiri-*
tum Sanctum id posse efficere, quod præ-
stat calor jecoris tui? Mahometanus cum
 gemitu respondit: *Non nego, & conti-*
 cuit. Quidquid de eo sit, an hæc argu-
 mentatio a simili in regulas Dialecticæ
 pec-

(*) Nihil habent Protestantes, quo ejus-
 modi testimonia clarissima de Transsubstantia-
 tione eludant. Hinc ridendi sunt Cave, & qui
 Fleurium in linguam vernaculam vertere cœ-
 pit Protestans, cum hanc doctrinam novam esse
 frivole affirmant.

peccet nec ne; illud tamen luculenter videmus, quam fidem de Evcharistia Theodorus tenuerit. Sæculum IX.
A. C. 870.

Inter opera Theodori Abucaræ refertur ampla Epistola Dogmatica, a Thoma Patriarcha Jerosolymitano ad Hæreticos Armeniæ missa. Hanc Theodorus Arabice dictavit, & Michael Presbyter Syncellus in Græcum transtulit. Continet vero Doctrinam de Incarnatione, atque Concilium Chalcedonense defendit. Ceterum si hæc Epistola opus est illius Theodori, qui Synodo VIII. interfuit, ad ultimam usque senectutem pervenerit necesse est, nam Thomas Patriarcha Jerosolymitanus annis prope quinquaginta, priusquam octava Synodus celebraretur, fatis functus est. c. 4.
Sup. Lib.
XLV. §. 56.

§. LIII.

Normanni in Anglia.

Inter hæc Normanni, seu Dani, Angliam barbare depopulabantur. Hi quidem jam regnante Rege Ethelulfo in illa Insula grassari cœperant, succedentibus vero tribus ejus filiis Ethelbaldo, Ethelberto, & Ethelredo, cum regnum pæne sine custode esset, anno octingentesimo sexagesimo septimo in Angliam Orientalem appulsi, inde in Northumbriam penetrarunt, & capto Eboraco Wil. Mal-
mesb. p. 42.
Ingulf. p. 863